

skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 1690, wersja ostateczna z dnia 30 kwietnia 2008 r., w przedmiocie zmniejszenia pomocy finansowej Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) w programie operacyjnym w objętym celem 1 regionie kraju związkowego Turyngia w Republice Federalnej Niemiec (1994–1999) zgodnie z decyzją Komisji C(94) 1939/5 z dnia 5 sierpnia 1994 r. **oraz** stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 1690, wersja ostateczna z dnia 30 kwietnia 2008 r., w przedmiocie zmniejszenia pomocy finansowej Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) w programie operacyjnym w objętym celem 1 regionie kraju związkowego Turyngia w Republice Federalnej Niemiec (1994–1999);

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego odwołania jest wyrok Sądu z dnia 19 września 2012 r. w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił zgłoszone przez Republikę Federalną Niemiec żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2008) 1690, wersja ostateczna z dnia 30 kwietnia 2008 r., w przedmiocie zmniejszenia pomocy finansowej Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) w programie operacyjnym w objętym celem 1 regionie kraju związkowego Turyngia w Republice Federalnej Niemiec (1994–1999) zgodnie z decyzją Komisji C(94) 1939/5 z dnia 5 sierpnia 1994 r.

Wnosząca odwołanie opiera je na dwóch zarzutach.

Po pierwsze, Sąd naruszył art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 ⁽¹⁾ w związku z art. 1 rozporządzenia (EG, Euratom) nr 2988/95 ⁽²⁾ i zasadę kompetencji powierzonych (art. 5 ust. 2 TUE, art. 7 TFUE; dawniej art. 5 WE), przyjmując niezgodnie z prawem, że również błędy administracyjne władz krajowych mogą stanowić „nieprawidłowości”, które uprawiają Komisje do korekt finansowych (pierwsza część zarzutu pierwszego). Nawet gdyby korekta finansowa z powodu błędów administracyjnych miałaby być co do zasady możliwa, należałoby uchylić zaskarżony wyrok, gdyż Sąd niezgodnie z prawem przyjmuje, że również naruszenia prawa krajowego i błędy nie mające wpływu na budżet Unii mogą stanowić „nieprawidłowości” uzasadniające korekty finansowe (druga część zarzutu pierwszego).

Po drugie, Sąd naruszył ponadto art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88 w związku z zasadą kompetencji powierzonych (art. 5 ust. 2 TUE, art. 7 TFUE), gdyż niezgodnie z prawem przyznaje Komisji uprawnienie do dokonywania ekstrapolowanych korekt finansowych (pierwsza część zarzutu drugiego). Nawet gdyby co do zasady miało istnieć uprawnienie do ekstrapolowania, Sąd niezgodnie z prawem zatwierdził sposób jego przeprowadzenia w niniejszej sprawie. Z jednej strony w odniesieniu do części zakwestionowanych przedsięwzięć brak w każdym razie stwierdzenia szkody w budżecie Unii. Z drugiej

strony Komisja nie była uprawniona do zakwalifikowania części krytykowanych błędów jako systemowych (druga część zarzutu drugiego).

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-39/10 El Corte Inglés, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 6 grudnia 2012 r. przez EL Corte Inglés, SA

(Sprawa C-578/12 P)

(2013/C 46/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: El Corte Inglés, SA (przedstawiciel: E. Seijo Veiguela, abogada, J.L. Rivas Zurdo, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Emilio Pucci International BV

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-39/10 w całości;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez El Corte Inglés, SA.;
- obciążenie Emilio Pucci International BV kosztami poniesionymi przez El Corte Inglés, SA.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że w przypadku wcześniejszych znaków towarowych „EMIDIO TUCCI” i „E. TUCCI” oraz zaskarżonego zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego „PUCCI” istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd [art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾] w odniesieniu do wszystkich oznaczonych towarów z klas 3, 9, 14, 18, 25 i 28, jako że udowodniła,

iż wszystkie zarejestrowane w Hiszpanii znaki towarowe są rzeczywiście używane, i jest jeden znak towarowy (zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 3679528), który nie podlega temu obowiązkowi, a kolidujące ze sobą oznaczenia są łudzące podobne. Ponadto przesłanki zastosowania art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego z 2009 r. są także spełnione w niniejszym przypadku, jako że wcześniej zarejestrowane znaki towarowe cieszą się renomą w Hiszpanii w odniesieniu do artykułów związanych z modą i używanie podobnego oznaczenia przez osobę trzecią działałoby na szkodę takiej renowy lub powodowałoby czerpanie z niej nienależnej korzyści.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Winsen (Luhe) (Niemcy) w dniu 17 grudnia 2012 r. — Andrea Merten przeciwko ERGO Lebensversicherung AG

(Sprawa C-590/12)

(2013/C 46/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Winsen (Luhe)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andrea Merten

Strona pozwana: ERGO Lebensversicherung AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 90/619/EWG (¹) przy uwzględnieniu art. 31 ust. 1 dyrektywy 92/96/EWG (²), w brzmieniu art. 35 i 36 w związku z art. 32 dyrektywy 2002/83/WE (³) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi takiemu jak § 5a ust. 2 zdanie czwarte VVG w brzmieniu ustalonym Drittes Gesetz zur Durchführung versicherungsrechtlicher Richtlinien des Rates der Europäischen Gemeinschaften (trzecią ustawą wprowadzającą w życie dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich w dziedzinie prawa ubezpieczeń) z dnia 21 lipca 1994 r., który stanowi, że prawo odstąpienia lub sprzeciwu wygasa najpóźniej rok po dokonaniu zapłaty pierwszej składki ubezpieczeniowej, nawet w sytuacji, gdy ubezpieczający nie został w sposób wystarczający pouczony o prawie do odstąpienia lub sprzeciwu?

(¹) Druga dyrektywa Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniającej dyrektywę 79/267/EWG (druga dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie), Dz.U. L 330, s. 50.

(²) Dyrektywa 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniającej dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie), Dz.U. L 360, s. 1.

(³) Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie, Dz.U. L 345, s. 1.